

ปัญหาและความต้องการการยกระดับเศรษฐกิจและสังคมรายตำบลแบบบูรณาการ

(1 ตำบล 1 มหาวิทยาลัย) ตำบลคำเตย อำเภอเมืองนครพนม จังหวัดนครพนม

Problems and Needs for an Integrated Sub-District Economy and Society Kham Toei Sub-district Mueang District Nakhon Province.

อัฐพล อินตะเสน¹, สินธวา คามดิษฐ์², พงศ์ธร อัศวินเวศน์³, วิทยา วรพันธุ์⁴, อพันตรี พูลพุทธา⁵, พัดชา หิรัญวัฒนกุล⁶,
ฉลองชัย กล้านรงค์⁷ และกชกร ทิพย์สันเทียะ⁸

Autthapon Intasena¹, Sinthawa Khamdit², Pongthorn Asawaniwed³, Apantee Poonputtra⁴,
Wittaya Worapun⁵, Phatcha Hirunwatthanakul⁶, Chalongsai Klanarong⁷ and Kodchakorn Thipsanthia⁸

^{1,2,3,4,5}อาจารย์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

⁶อาจารย์ คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

⁷อาจารย์ คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

⁸นักศึกษา ระดับบัณฑิตศึกษา คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

^{1,2,3,4,5}Lecturer from the Faculty of Education Mahasarakham University

⁶Lecturer from the Faculty of Public Health Mahasarakham University

⁷Lecturer from the Faculty of Science Mahasarakham University

⁸Graduate Student Faculty of Public Health Khon Kaen University

Corresponding Author Email: autthapon.i@msu.ac.th

Received: 29 May 2021

Revised: 10 July 2021

Accepted: 15 July 2021

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาและความต้องการการยกระดับเศรษฐกิจและสังคมรายตำบลแบบบูรณาการ (1 ตำบล 1 มหาวิทยาลัย) ตำบลคำเตย อำเภอเมืองนครพนม จังหวัดนครพนม เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ มีเครื่องมือในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถาม ความคิดเห็นของประชาชนในเขตตำบลคำเตยต่อปัญหาและความต้องการการยกระดับเศรษฐกิจและสังคมรายตำบลแบบบูรณาการ มีกลุ่มตัวอย่าง คือ ประชาชนในเขตตำบลคำเตย อำเภอเมือง จังหวัดนครพนม 18 หมู่บ้าน จำนวน 385 คน ที่ได้มาจากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-Stage Random Sampling) แล้วนำข้อมูลที่รวบรวมได้จากเครื่องมือการวิจัยมาวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสถิติสำเร็จรูปเชิงพรรณนา ประกอบด้วย ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาการยกระดับเศรษฐกิจและสังคมรายตำบลแบบบูรณาการ (1 ตำบล 1 มหาวิทยาลัย) ตำบลคำเตย อำเภอเมืองนครพนม จังหวัดนครพนม อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.11$, $SD = 0.76$) และประชาชนมีความต้องการในการยกระดับเศรษฐกิจและสังคมรายตำบลแบบบูรณาการ (1 ตำบล 1 มหาวิทยาลัย) ตำบลคำเตย อำเภอเมืองนครพนม จังหวัดนครพนม อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.31$, $SD = 0.67$)

คำสำคัญ: ปัญหาและความต้องการ, ยกระดับเศรษฐกิจและสังคม, 1 ตำบล 1 มหาวิทยาลัย

Abstract

This research consists purposes to study the problems and needs of the integrated economic and social upgrading of each sub-district (1 sub-district, 1 university), Kham Toei sub-district, Muang Nakhon Phanom district. Nakhon Phanom Province. It is a Quantitative Research. There are research tools such as questionnaires,

opinions of people in Kham Toei sub-district on problems and needs for integrated economic and social upgrading by sub-district. The sample group consisted of 385 people in Kham Toei Sub-district, Mueang District, Nakhon Phanom Province, totaling 385 people who were obtained from the Multi-Stage Random Sampling process. Using a descriptive ready-made statistical program consisting of percentage, mean, standard deviation. The result of the study indicates that the problems in upgrading subdistrict society-economy integration (One Tambon, One University Project) in Kham Toei subdistrict, Mueang Nakhon Phanom district, Nakhon Phanom province was found at a high level ($\bar{X} = 4.11$, $SD = 0.76$), and needs in upgrading subdistrict society-economy integration (One Tambon, One University Project) in Kham Toei subdistrict, Mueang Nakhon Phanom district, Nakhon Phanom province was also found at a high level ($\bar{X} = 4.31$, $SD = 0.67$).

Keywords: Problems and Needs, Social Economy Upgrade, One Tambon one University Project

บทนำ

“การพัฒนาคน” ให้เท่าทันต่อการเปลี่ยนแปลงของโลกยุคใหม่ นับเป็นสิ่งที่ท้าทายยิ่งต่อการพัฒนาประเทศในยุคที่เทคโนโลยีได้รับการพัฒนาอย่างก้าวกระโดดและมีอิทธิพลอย่างสูงต่อความคิดพื้นฐานของคนรุ่นใหม่ แม้ว่าการพัฒนาคนในโลกยุคใหม่ยังต้องพึ่งพาประสบการณ์เก่า ๆ ทั้งในด้านศักยภาพพื้นฐานของความเป็นมนุษย์และความสัมพันธ์ทางสังคม แต่จำเป็นต้องมีการคิดใหม่ทำใหม่ให้มีความเชื่อมโยงกับโลกแห่งอนาคตและความเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยี โดยเฉพาะการเปลี่ยนวิธีคิดแบบใหม่ให้ออกจากแนวปฏิบัติ ประสบการณ์และภาพเดิม ๆ ซึ่งเรื่องเหล่านี้เป็นเรื่องที่ยากและท้าทายท่ามกลางกระแสความเปลี่ยนแปลงของโลกปัจจุบัน นอกจากนี้ บริบทของโลกแห่งอนาคตยังมีปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาคน คือ สิ่งแวดล้อมที่ส่งผลต่อวิถีคิด (Mindset) และการทำงาน ซึ่งมีส่งผลต่อการหล่อหลอมและการพัฒนาศักยภาพแห่งตัวตน เนื่องจากศักยภาพแห่งอนาคตเป็นเรื่องของทัศนคติและวิสัยทัศน์ที่เชื่อมโยงความสามารถของคนเข้ากับศักยภาพของเทคโนโลยี ดังนั้น ความท้าทายที่คนไทยและองค์กรในปัจจุบันกำลังเผชิญอยู่ คือ ความคิด ความคาดหวังที่เคลื่อนไหวอยู่ในศตวรรษที่ 21 ขณะที่ระบบระเบียบ กฎกติกาต่าง ๆ ยังยึดโยงอยู่กับสภาพของการทำงานในศตวรรษที่ 19 - 20 จึงเป็นความท้าทายในการก้าวไปข้างหน้าในช่วงเวลาของการเปลี่ยนผ่านครั้งใหญ่นี้ เพื่อให้การสร้างคนไทยแห่งอนาคตสามารถตอบโจทย์ความต้องการในโลกยุคใหม่ได้ (คนไทยแห่งอนาคต, 2562, บทบรรณาธิการ)

ตามที่เกิดการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) ทำให้เกิดปัญหาทางเศรษฐกิจของประเทศ ประชาชนว่างงานและบัณฑิตจบใหม่ไม่สามารถหางานทำได้ รวมถึงนักศึกษาที่ได้รับผลกระทบอย่างรุนแรง ประชาชนที่ว่างงานย้ายกลับถิ่นฐานจำนวนมาก ส่งผลให้เกิดปัญหาทางสังคมตามมา นโยบายการฟื้นฟูเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ จึงมุ่งเน้นที่การฟื้นฟูเศรษฐกิจในระดับชุมชน ทั้งการสร้างงาน การพัฒนาอาชีพในชุมชน เพื่อให้ชุมชนสามารถพึ่งพาตนเองได้ตามปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง คาดได้ว่าจะมีโครงการภายใต้ “พ.ร.ก. ให้อำนาจกระทรวงการคลังกู้เงินเพื่อแก้ไขปัญหา เยียวยา และฟื้นฟูเศรษฐกิจและสังคมที่ได้รับผลกระทบจากสถานการณ์การระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019” ในภาครัฐจำนวนมากที่จะลงไปพื้นที่หรือชุมชน เช่น โครงการด้านการเกษตรสมัยใหม่ ด้านการท่องเที่ยวและเศรษฐกิจสร้างสรรค์ การยกระดับผลิตภัณฑ์ชุมชน OTOP การท่องเที่ยวชุมชน การส่งเสริมและสนับสนุน SMEs ในพื้นที่ ซึ่งโครงการต่าง ๆ เหล่านี้หากไม่บูรณาการกันอย่างเป็นระบบ จะส่งผลให้ไม่มีประสิทธิภาพที่ดีพอ เกิดการซ้ำซ้อนของโครงการ การใช้ย่ำงบประมาณไม่มีประสิทธิภาพ และไม่สามารถสร้างผลกระทบ (Impact) ขึ้นได้อย่างมีนัยสำคัญ เพื่อให้เกิดการบูรณาการโครงการในพื้นที่เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและเป็นไปตามความต้องการของพื้นที่อย่างแท้จริง ควรมีหน่วยงานในพื้นที่ที่ทำหน้าที่ในการบูรณาการกระบวนการฟื้นฟูเศรษฐกิจและสังคม

ในพื้นที่อย่างเป็นระบบ (Area Based System Integrator) ซึ่งมหาวิทยาลัยของรัฐกว่า 80 แห่งที่กระจายอยู่ตามภูมิภาคต่าง ๆ ของประเทศ สามารถที่จะทำหน้าที่เป็นหน่วยงานบูรณาการโครงการ (System Integrator) ในระดับตำบลได้ โดยที่มหาวิทยาลัยในพื้นที่สามารถใช้องค์ความรู้ เทคโนโลยีและนวัตกรรมที่มีอยู่ทำงานประสานและร่วมงานกับจังหวัด องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และหน่วยงานอื่น ๆ เพื่อให้การทำงานบูรณาการนี้ยกระดับเศรษฐกิจและสังคมรายตำบลที่สามารถนำไปสู่การลดความยากจนอย่างมีเป้าหมายชัดเจน (Targeted Poverty Alleviation) (ระบบติดตามและประเมินผลแห่งชาติ, 2562, ออนไลน์)

ในการดำเนินการของมหาวิทยาลัยในพื้นที่จะประกอบด้วยองค์ประกอบหลัก ๆ ได้แก่ 1) มหาวิทยาลัยจะทำหน้าที่หน่วยงานบูรณาการโครงการรายตำบล โดยใน 1 ตำบล จะมี 1 มหาวิทยาลัยทำหน้าที่ดูแล 2) มหาวิทยาลัยดำเนินโครงการยกระดับเศรษฐกิจและสังคมรายตำบล ตามปัญหาและความต้องการของชุมชน เช่น การพัฒนาสัมมาชีพและสร้างอาชีพใหม่ (การยกระดับสินค้า OTOP/อาชีพอื่น ๆ) การสร้างและพัฒนา Creative Economy (การยกระดับการท่องเที่ยว) การนำองค์ความรู้ไปช่วยบริการชุมชน (Health Care/เทคโนโลยีด้านต่าง ๆ) และการส่งเสริมด้านสิ่งแวดล้อม/Circular Economy (การเพิ่มรายได้หมุนเวียนให้แก่ชุมชน) ตามรูปแบบกิจกรรมที่จะเข้าไปดำเนินการในพื้นที่ที่รับผิดชอบ 3) มหาวิทยาลัยเป็นหน่วยจ้างงานในการดำเนินโครงการของหน่วยงานต่าง ๆ ในตำบลที่ทำหน้าที่ดูแล โดยจ้างงานประชาชนทั่วไปบัณฑิตจบใหม่ และนักศึกษา ไม่น้อยกว่า 20 คนในแต่ละตำบล 4) มหาวิทยาลัยทำหน้าที่ประสานงานและทำงานร่วมกับจังหวัด และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการดำเนินการโครงการภายในพื้นที่ 5) มหาวิทยาลัยทำหน้าที่บูรณาการและสนับสนุนหน่วยงานต่าง ๆ ที่ไปดำเนินการโครงการภายในตำบล ในด้านองค์ความรู้ วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและนวัตกรรม 6) มหาวิทยาลัยจัดทำฐานข้อมูลขนาดใหญ่ของชุมชนรายตำบล (Community Big Data) เพื่อให้เป็นข้อมูลในการวิเคราะห์และตัดสินใจในการแก้ไขปัญหาความยากจนแบบมีเป้าหมายชัดเจน

นอกจากนี้ เพื่อให้การดำเนินการบูรณาการเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ จะมีการจัดทำระบบการบูรณาการโครงการต่าง ๆ ในอีก 2 ระดับคือ ระดับภูมิภาค (Regional System Integrator) และระดับประเทศ (National System Integrator) โดยเครือข่ายสถาบันอุดมศึกษา 9 ภูมิภาค ของกระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม ได้แก่ เครือข่ายภาคเหนือ ตอนบน ภาคเหนือตอนล่าง ภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง ภาคกลางตอนบน ภาคกลางตอนล่าง ภาคตะวันออก ภาคใต้ตอนบน และภาคใต้ตอนล่าง จะทำหน้าที่ในการบูรณาการโครงการต่าง ๆ ระหว่างชุมชนหรือตำบลในพื้นที่ (Regional System Integrator) ทั้งด้านการใช้ทรัพยากรโครงการร่วมกัน การแบ่งปันองค์ความรู้และเทคโนโลยีร่วมกัน รวมถึงการเชื่อมต่อกันในโซ่คุณค่า (Value Chain) ของสินค้าและบริการ เช่นการผลิตวัตถุดิบ การแปรรูปผลิตภัณฑ์ การจำหน่ายผลิตภัณฑ์ การบริโภคสินค้าและบริการ การท่องเที่ยวที่เชื่อมต่อกันระหว่างพื้นที่ เป็นต้น และในระดับประเทศ กระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม จะร่วมกับสำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ทำหน้าที่เป็น National System Integrator เพื่อทำหน้าที่บูรณาการโครงการและข้อมูลต่าง ๆ ในภาพรวม การประเมินผลกระทบ และการวิเคราะห์ข้อมูลขนาดใหญ่ของชุมชน เพื่อใช้ในการจัดทำนโยบายและกลยุทธ์ในการลดปัญหาความยากจนแบบมีเป้าหมายชัดเจน (Targeted Poverty Alleviation) การดำเนินการบูรณาการต่าง ๆ เป็นไปดังแผนภาพ โดยในโครงสร้างการดำเนินการนี้จะเป็นโครงสร้างที่จะต่อเนื่องถึงแม้จะสิ้นสุดโครงการตาม พ.ร.ก. เงินกู้แล้วก็ตาม เนื่องจากว่า กระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม มีนโยบายในการส่งเสริมและปรับเปลี่ยนมหาวิทยาลัยของรัฐ เพื่อสนับสนุนการสร้างเสริมความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจและสังคมแก่ชุมชนท้องถิ่นที่มหาวิทยาลัยตั้งอยู่ โครงการนี้จึงเป็นพื้นฐานที่สำคัญในการปรับเปลี่ยนบทบาทของมหาวิทยาลัยเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น (Area Based University) (กระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม, 2563, น.2)

ดังนั้น จากที่มาและความสำคัญข้างต้นผู้วิจัยในฐานะผู้รับผิดชอบโครงการยกระดับเศรษฐกิจและสังคมรายตำบลแบบบูรณาการ (1 ตำบล 1 มหาวิทยาลัย) ตำบลคำเตย อำเภอเมืองนครพนม จึงมีความสนใจที่จะศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการการ

ยกระดับเศรษฐกิจและสังคมรายตำบลแบบบูรณาการ (1 ตำบล 1 มหาวิทยาลัย) ตำบลคำเตย อำเภอเมืองนครพนม จังหวัดนครพนม เพื่อนำข้อมูลที่ได้มาประกอบเป็นสารสนเทศที่สำคัญในการออกแบบและพัฒนาตามภารกิจ และวัตถุประสงค์ของโครงการที่ตั้งไว้ อนึ่งข้อมูลที่ได้ก็จะเป็นข้อมูลที่สำคัญในการสะท้อนกลับไปยังชุมชนตำบลคำเตย เพื่อทุกภาคส่วนจะได้นำข้อมูลที่ได้ไปใช้ในการพัฒนาชุมชนและท้องถิ่นของตนเองต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อศึกษาปัญหาและความต้องการการยกระดับเศรษฐกิจและสังคมรายตำบลแบบบูรณาการ (1 ตำบล 1 มหาวิทยาลัย) ตำบลคำเตย อำเภอเมืองนครพนม จังหวัดนครพนม

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้ เป็นการวิจัยแบบเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยมีวิธีการดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

1.1 ประชากร ได้แก่ ประชาชนในเขตตำบลคำเตย อำเภอเมือง จังหวัดนครพนม 18 หมู่บ้าน จำนวน 12,471 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 385 คน ที่ได้มาจากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-Stage Random Sampling) คือ 1) แบ่งหมู่บ้านออกเป็น 18 หมู่บ้าน ประกอบด้วย หมู่ 1 บ้านหนองดินแดง หมู่ 2 บ้านโพนสวรรค์ หมู่ 3 บ้านวังไฮ หมู่ 4 บ้านคำเตย หมู่ 5 บ้านคำเตย หมู่ 6 บ้านคำเตย หมู่ 7 บ้านโพนป่าหว้าน หมู่ 8 บ้านทุ่งมน หมู่ 9 บ้านดอนแดง หมู่ 10 บ้านโพนค้อ หมู่ 11 บ้านหนองยาว หมู่ 12 บ้านหนองกง หมู่ 13 บ้านดอนแดง หมู่ 14 บ้านเจริญทอง หมู่ 15 บ้านดอนแดง หมู่ 16 บ้านคำเตย หมู่ 17 บ้านทุ่งมน และหมู่ 18 บ้านโพนสวรรค์ จำนวน 385 คน โดยผู้วิจัยได้กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างจากสูตรการคำนวณของทาโร ยามาเน่ (1973) ได้กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับความเชื่อมั่น 95% ยอมให้เกิดความคลาดเคลื่อนจากการสุ่มร้อยละ 5 2) แบ่งตามสัดส่วนในแต่ละหมู่บ้านทั้ง 18 หมู่บ้าน เมื่อแบ่งตามสัดส่วนจะได้กลุ่มตัวอย่างหมู่บ้านละ 22 คน และ 3) กลุ่มเป้าหมาย ประชาชนในเขตตำบลคำเตย อำเภอเมือง จังหวัดนครพนม 18 หมู่บ้าน

2. เครื่องมือในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามความคิดเห็นของประชาชนในเขตตำบลคำเตยต่อปัญหาและความต้องการการยกระดับเศรษฐกิจและสังคมรายตำบลแบบบูรณาการ (1 ตำบล 1 มหาวิทยาลัย) ตำบลคำเตย อำเภอเมืองนครพนม จังหวัดนครพนม มีลักษณะเป็นแบบปลายเปิด (Open Ended) ตลอดจน ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามมาหาคุณภาพภาพของเครื่องมือ ได้แก่ 1) นำแบบสอบถามพบที่ปรึกษาและดำเนินการปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ 2) นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วเสนอนำเสนอผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของเนื้อหาโดยหาค่าความสอดคล้องของวัตถุประสงค์กับข้อคำถาม (Index of Item-Objective Congruence: IOC) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2543, น.249) พบว่ามีค่า IOC ระหว่าง 0.80-1.00 และ 3) การทดลองใช้เครื่องมือกับประชากรที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 ชุด ซึ่งผลการประเมินมีอำนาจจำแนก ระหว่าง 0.25-0.75 และหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยวิธีของ Cronbach (1951, p.274; อ้างในบุญชม ศรีสะอาด, 2558) ซึ่งผลการประเมินค่าความเชื่อมั่นมีค่าความเชื่อมั่น 0.95

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ การเก็บรวบรวมข้อมูลจากข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) คือ เป็นข้อมูลที่ได้จากการการใช้แบบสอบถามความคิดเห็นของประชาชนในเขตตำบลคำเตยต่อปัญหาและความต้องการการยกระดับเศรษฐกิจและสังคมรายตำบลแบบบูรณาการ (1 ตำบล 1 มหาวิทยาลัย) ตำบลคำเตย อำเภอเมืองนครพนม จังหวัดนครพนม มีลักษณะเป็นแบบปลายเปิด (Open Ended) จำนวน 385 ชุด

4. การวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ โดยการนำข้อมูลที่ได้จากการแจกแบบสอบถามมาวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมสถิติสำเร็จรูปเชิงพรรณนา

5. สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ โปรแกรมสถิติสำเร็จรูปเชิงพรรณนา ประกอบด้วย ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และการเปรียบเทียบโดยการทดสอบค่าที (t- test) และการทดสอบ ค่าเอฟ (F- test)

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องปัญหาและความต้องการการยกระดับเศรษฐกิจและสังคมรายตำบลแบบบูรณาการ (1 ตำบล 1 มหาวิทยาลัย) ตำบลคำเตย อำเภอเมืองนครพนม จังหวัดนครพนม ผู้วิจัยสามารถจำแนกผลการวิจัยได้ ดังนี้

ผลการวิเคราะห์ปัญหาและความต้องการการยกระดับเศรษฐกิจและสังคมรายตำบลแบบบูรณาการ (1 ตำบล 1 มหาวิทยาลัย) ตำบลคำเตย อำเภอเมืองนครพนม จังหวัดนครพนม ผลการวิเคราะห์ปรากฏดังตารางที่ 1 ดังนี้

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาและความต้องการการยกระดับเศรษฐกิจและสังคมรายตำบลแบบบูรณาการ (1 ตำบล 1 มหาวิทยาลัย) ตำบลคำเตย อำเภอเมืองนครพนม จังหวัดนครพนม

ข้อ	รายการ	ด้านปัญหา		ด้านความต้องการ	
		ค่าเฉลี่ย	S.D.	ค่าเฉลี่ย	S.D.
1	การพัฒนาสัมมาชีพและสร้างอาชีพใหม่	4.10	.78	4.11	.65
2	การสร้างและพัฒนาระดับการท่องเที่ยว	4.44	.85	4.49	.56
3	การบริหารจัดการชุมชน	4.01	.77	4.43	.89
4	การจัดการด้านสิ่งแวดล้อม	3.90	.63	4.20	.65
	รวม	4.11	.76	4.31	.67

จากตารางที่ 1 พบว่า ผลการวิเคราะห์ปัญหาและความต้องการการยกระดับเศรษฐกิจและสังคมรายตำบลแบบบูรณาการ (1 ตำบล 1 มหาวิทยาลัย) ตำบลคำเตย อำเภอเมืองนครพนม จังหวัดนครพนม พบว่า ด้านปัญหามีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.11$, S.D = 0.76) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ปัญหาด้านการสร้างและพัฒนาระดับการท่องเที่ยวมีมากที่สุด ($\bar{X} = 4.44$, S.D = .85) รองลงมาคือด้านการพัฒนาสัมมาชีพและสร้างอาชีพใหม่ ($\bar{X} = 4.10$, S.D = .78) และด้านการบริหารจัดการชุมชน ($\bar{X} = 4.44$, S.D = .85) ตามลำดับ ส่วนด้านความต้องการมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.31$, S.D = 0.67) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า การสร้างและพัฒนาระดับการท่องเที่ยวมีความต้องการมากที่สุด ($\bar{X} = 4.49$, S.D = 0.56) รองลงมาคือการบริหารจัดการชุมชน ($\bar{X} = 4.43$, S.D = 0.89) และด้านการพัฒนาสัมมาชีพและสร้างอาชีพใหม่ ($\bar{X} = 4.11$, S.D = 0.65) ตามลำดับ

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องปัญหาและความต้องการการยกระดับเศรษฐกิจและสังคมรายตำบลแบบบูรณาการ (1 ตำบล 1 มหาวิทยาลัย) ตำบลคำเตย อำเภอเมืองนครพนม จังหวัดนครพนม ผู้วิจัยสามารถสรุปผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ได้ ดังนี้

การศึกษาปัญหาและความต้องการการยกระดับเศรษฐกิจและสังคมรายตำบลแบบบูรณาการ (1 ตำบล 1 มหาวิทยาลัย) ตำบลคำเตย อำเภอเมืองนครพนม จังหวัดนครพนม พบว่า ด้านปัญหามีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.11$, S.D = 0.76) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ปัญหาด้านการสร้างและพัฒนาระดับการท่องเที่ยวมีมากที่สุด ($\bar{X} = 4.44$, S.D = .85) รองลงมาคือด้านการพัฒนาสัมมาชีพและสร้างอาชีพใหม่ ($\bar{X} = 4.10$, S.D = .78) และด้านการบริหารจัดการชุมชน ($\bar{X} = 4.44$, S.D = .85) ตามลำดับ ส่วนด้านความต้องการมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.31$, S.D = 0.67) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า การสร้างและ

พัฒนาระดับการท่องเที่ยวมีความต้องการมากที่สุด ($\bar{X} = 4.49$, S.D = 0.56) รองลงมาคือการบริหารจัดการชุมชน ($\bar{X} = 4.43$, S.D = 0.89) และด้านการพัฒนาสัมมาชีพและสร้างอาชีพใหม่ ($\bar{X} = 4.11$, S.D = 0.65) ตามลำดับ

การอภิปรายผล

การวิจัยเรื่องปัญหาและความต้องการการยกระดับเศรษฐกิจและสังคมรายตำบลแบบบูรณาการ (1 ตำบล 1 มหาวิทยาลัย) ตำบลคำเตย อำเภอเมืองนครพนม จังหวัดนครพนม ผู้วิจัยสามารถอภิปรายการวิจัยได้ ดังนี้

การศึกษาปัญหาและความต้องการการยกระดับเศรษฐกิจและสังคมรายตำบลแบบบูรณาการ (1 ตำบล 1 มหาวิทยาลัย) ตำบลคำเตย อำเภอเมืองนครพนม จังหวัดนครพนม พบว่า ด้านปัญหามีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.11$, S.D = 0.76) และด้านความต้องการมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.31$, S.D = 0.67) ซึ่งจากผลการศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการดังกล่าวพบว่าประชาชนในเขตตำบลคำเตย อำเภอเมือง จังหวัดนครพนมพบว่าประชาชนได้สะท้อนถึงสภาพของปัญหาของคนในชุมชน โดยปัญหาหลัก ๆ ของประชาชนในพื้นที่คือ ในเรื่องของการสร้างและพัฒนาระดับการท่องเที่ยว และการพัฒนาสัมมาชีพและสร้างอาชีพใหม่ ทั้งนี้จากการสัมภาษณ์เชิงลึกการสร้างและพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่ที่ไม่มีความต่อเนื่องและขาดการพัฒนาอย่างจริงจัง ส่วนปัญหาเรื่องการพัฒนาสัมมาชีพและสร้างอาชีพใหม่นั้นประชาชนในชุมชนมีปัญหาในเรื่องของวัตถุดิบที่น้อย และบางชนิด เช่น ไม้ไผ่ ไม่มีเหลือในท้องถิ่นเลยกลุ่มอาชีพต่าง ๆ ต้องนำเข้าวัตถุดิบจากที่อื่นเข้ามาทำให้ต้นทุนในการประกอบอาชีพสูงขึ้น ซึ่งจากประเด็นดังกล่าวสอดคล้องกับความต้องการของประชาชนในตำบลคำเตย อำเภอเมือง จังหวัดนครพนม ที่มีความต้องการที่จะพัฒนาในเรื่องของการพัฒนาสัมมาชีพและสร้างอาชีพใหม่ การสร้างและพัฒนาระดับการท่องเที่ยว และการบริหารจัดการชุมชน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Muangyai. A. (2016) ที่ได้ศึกษาแนวทางการพัฒนาเพื่อเสริมสร้างศักยภาพชุมชนและท้องถิ่น “ในศตวรรษที่ 21” พบว่า การส่งเสริมการมีส่วนร่วมและเสริมสร้างศักยภาพชุมชนในการพัฒนาและเปิดโอกาสให้ประชาชนได้พัฒนาศักยภาพในการบริหารจัดการปัญหาได้ด้วยตนเอง เพื่อประโยชน์ของตนเองของครอบครัว และชุมชน ตลอดจนสามารถตอบสนองต่อการกระจายการพัฒนาได้อย่างเต็มที่และทั่วถึง การพัฒนาจะต้องเน้นที่การสร้างคามเข้มแข็งของชุมชนให้สามารถพึ่งตนเองได้โดยมีเศรษฐกิจชุมชนที่มั่นคงเป็นตัวขับเคลื่อนและเป็นฐานในการยกระดับรายได้และคุณภาพชีวิตของคนในชุมชน โดยจะต้องทราบถึงปัญหาและความต้องการของชุมชนอย่างแท้จริง

นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของชไมพร วดีศิริศักดิ์ (2552) ได้ศึกษาความคาดหวังและความพึงพอใจของประชาชนที่มีต่อบทบาทตามนโยบายการพัฒนาของเทศบาลตำบลท่าอุเทน อำเภอท่าอุเทน จังหวัดนครพนม พบว่า ระดับความคาดหวังของประชาชนที่มีต่อบทบาทตามนโยบายการพัฒนาของเทศบาลตำบลท่าอุเทน โดยรวมและเป็นรายด้านทุกด้านอยู่ในระดับมาก โดยเรียงค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย คือ ด้านการพัฒนาการเมืองและการบริหารการจัดการ ด้านการพัฒนาการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมด้านการพัฒนาสังคม ด้านการพัฒนาเศรษฐกิจ และด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน และสอดคล้องกับงานวิจัยของณัฐชัย บุตรสำราญ (2552) ได้ศึกษาความต้องการด้านการพัฒนาชุมชนของประชาชนในเขตพื้นที่ตำบลกระเบื้องนอก อำเภอเมืองยาง จังหวัดนครราชสีมา ผลการวิจัย พบว่า ระดับความต้องการด้านการพัฒนาชุมชนของประชาชนในเขตพื้นที่ตำบลกระเบื้องนอก อำเภอเมืองยาง จังหวัดนครราชสีมา ภายใต้ภารกิจหลักในการให้บริการสาธารณะขององค์การบริหารส่วนตำบล

ข้อเสนอแนะการวิจัย

1. ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

1.1 การศึกษาครั้งนี้ เป็นการศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการการยกระดับเศรษฐกิจและสังคมรายตำบลแบบบูรณาการ (1 ตำบล 1 มหาวิทยาลัย) เฉพาะตำบลคำเตย อำเภอเมืองนครพนม จังหวัดนครพนม เท่านั้น ดังนั้นข้อมูลหรือสารสนเทศอื่น ๆ จะใช้ได้เฉพาะในเขตพื้นที่ที่มีบริบทใกล้เคียงกันเท่านั้น

1.2 การนำไปใช้เชิงนโยบาย พบว่า ประชาชนได้สะท้อนปัญหาและความต้องการการยกระดับเศรษฐกิจและสังคมรายตำบลแบบบูรณาการ (1 ตำบล 1 มหาวิทยาลัย) ทั้ง 4 ด้าน ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก และเป็นไปตามแนวนโยบายขององค์การบริหารส่วนตำบลคำเตย ที่เน้นการยกระดับเศรษฐกิจและสังคมให้กับประชาชนโดยยึดประชาชนเป็นศูนย์กลาง ดังนั้น การนำผลการวิจัยไปใช้จึงเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตำบลคำเตยมากยิ่งขึ้น

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 การวิจัยครั้งนี้เป็นเพียงการศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการการยกระดับเศรษฐกิจและสังคมรายตำบลแบบบูรณาการ (1 ตำบล 1 มหาวิทยาลัย) ตำบลคำเตย อำเภอเมืองนครพนม จังหวัดนครพนม ดังนั้น ในการวิจัยครั้งต่อไปควรมีการศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการการยกระดับเศรษฐกิจและสังคมรายตำบลในประเด็นอื่น ๆ เพิ่มเติมด้วย

2.2 ควรศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างของปัญหาและความต้องการในพื้นที่ตำบลอื่น ๆ เพื่อนำสารสนเทศที่ได้มาเปรียบเทียบ และประกอบแนวทางการจัดทำกิจกรรมและโครงการต่อไป

เอกสารอ้างอิง

กระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม. (2563). *แผนงานที่มีวัตถุประสงค์เพื่อฟื้นฟูเศรษฐกิจและสังคม ตามบัญชีแนบท้าย พ.ร.ก. เงินกู้ฯ (กลุ่มที่ 3)*. สืบค้นเมื่อ 14 พฤษภาคม 2564, จาก

<https://emenscr.nesdc.go.th/thaime/loanact/view>

ชไมพร วดีศิริศักดิ์. (2552). *ความคาดหวังและความพึงพอใจของประชาชนที่มีต่อบทบาทตามนโยบายการพัฒนาของเทศบาลตำบลท่าอุเทน อำเภอท่าอุเทน จังหวัดนครพนม*. (วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต).

สาขารัฐประศาสนศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.

ณัฐชัย บุตรสำราญ. (2552). *ความต้องการด้านการพัฒนาชุมชนของประชาชนในเขตพื้นที่ตำบลกระเบื้องนอก อำเภอเมืองยาง จังหวัดนครราชสีมา*. ภาคนิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต, สาขารัฐประศาสนศาสตร์, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.

บุญชม ศรีสะอาด และคณะ. (2558). *พื้นฐานการวิจัยการศึกษา*. (พิมพ์ครั้งที่ 7). กทม.: ตักสิลาการพิมพ์.

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2543). *การวัดด้านจิตพิสัย*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาสน์.

วิโรจน์ นรารักษ์. (2562). บทบรรณาธิการ. *วารสารเศรษฐกิจและสังคม*. 54(2). 3. กรกฎาคม-ธันวาคม.

Muangyai, A. (2016). Development Approach to Enhancing the Potential of Community and Local in the Twenty-First Century. *Eau Heritage Journal Social Science and Humanity*, 4(3), 12-26.

Yamane Taro. (1973). *Statistic: An introductory and lysis*. (2nd/ed). New York: Harpar and row.